

русо калпаче, дрипаво като просяче. То си дѣлкаше съ костура и шарѣше кривачката.

— Ей онуй момче е добро!
— рече дѣдо Горанъ и посочи окърпеното другоселче.

— Защо?

— Защото е трудолюбиво. Добриятъ човѣкъ никога не дрѣме, а все си намира работа. Ела да го видимъ!

Дѣдо Горанъ и Здравко се спрѣха при него.

— Отде си, бре момче? — попита старецътъ.

— Отъ колибитѣ.

— Хубаво. Какъ се казвашъ?

— Пѣйчо.

— Имашъ ли майка, баща?

— Имамъ само майка, сиракъ съмъ, дѣдо! — отвърна Пѣйчо.

— Е, добре, ами колко ще искашъ да ни пасешъ лѣтосъ два вола и едно магаре?

— Нищо не искамъ.

Дѣдо Горанъ се учуди.

— Какъ така нищо. Не може съвсемъ така безъ пари!

— Знамъ, че нѣма да ме вземете. Никой не ме иска, защото съмъ куцо, та не мога да тичамъ подиръ говедата!

Тия думи брѣмнаха като пчели около дѣда Горана. Той го погледна. Мжчно му стана за сирачето и едвамъ задържа сълзитѣ си. Здравко сжщо го гледаше другарски. Той чака-

ше нетърпеливо думитѣ на дѣда Горана.

— Ела съ насъ Пѣйчо, ти у насъ ще слугувашъ! Пѣкъ колкото можешъ! — каза дѣдо Горанъ и го тупна по рамото.

Пѣйчо закуцка като криво пѣтле следъ тѣхъ. Отъ тоя день той остана у дѣдови Горанови.

Веднажъ като се връщаше отъ ливадитѣ, завари Здравка въ градината. Пѣйчо се присламчи до него безшумно.

— Какво правишъ, Здравко?

— Чета. Вижъ каква хубава книжка, пълна съ приказки, а що картинки! — Пѣйчо помълча, па клѣкна при него и въздѣхна.

— Пѣкъ азъ не мога да чета. Я ми прочети едничка!

Здравко обърна нѣколко листа и се спрѣ тамъ, дето бѣше картинката съ мечката. Поизкашля се, повдигна калпачето си и засрича. Пѣйчо слушаше като закованъ за земята. Очитѣ му не мигаха. Не трепкаше съ ржка. И когато Здравко свърши, той подскочи отъ радостъ.

— Прочети ми още една, още едничка само, пѣкъ ще ти набера кжпини!

Здравко прочете. Пѣйчо не знаеше какво да прави, де е слушалъ той такива сладки приказки! Отъ тая вѣчеръ той едвамъ чакаше да мрѣкне. До-